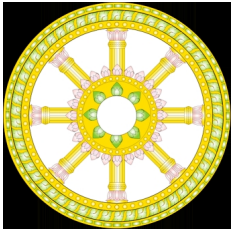

•เขียนโดย Administrator•

•วันจันทร์•ที่ 12 •พฤศจิกายน• 2012 เวลา 21:39 น. • - •แก้ไขล่าสุด• •วันอังคาร•ที่ 13 •พฤศจิกายน• 2012 เวลา 14:59 น. •

ทรงทำลายความกลัวและความขลาด ก่อนตรัสรู้ (ภยเกรวสูตร มูลปริยายวรรค ม.ม.๑๒/๒๙/๓๐. ทรงเล่าแก่ชาณุสโสนีพรหมณ์ ที่พระเชตวัน..ยกมาบางตอน) พรหมณ์ ! ครั้นก่อนแต่การตรัสรู้ เมื่อเรายังไม่ได้ตรัสรู้ ยังเป็นโพธิสัตว์อยู่ มีความรู้สึกว่า เสนาสนะอันสัจ คือป่าและป่าเบญจวัน เป็นเสนาสนะยากที่จะเสพได้ ความสังคยยากที่จะทำได้ ยากที่จะยินดีในการอยู่ผู้เดียว ป่าทั้งหลาย เป็นประหนึ่งว่าน่าไปแล้วซึ่งใจแห่งภิกษุผู้ยังไม่ได้สมาธิ พรหมณ์ ! เมื่อเราอยู่ในเสนาสนะเช่นนั้น สัตว์ป่าแอบเข้ามาหรือว่านกยูงทำกิ้งก่าให้ตกลงมา หรือว่าลมพัดหยากเยื่อใบไม้ ให้ตกลงมา. ความตกใจกลัวได้เกิดแก่เราว่า นั้นความกลัวและความขลาดมาหาเราเป็นแน่. ความคิดค้นได้มีแก่เราว่า ทำไมหนอ เราจึงเป็นผู้พะวงแต่ในความหวาดกลัว: ถ้าอย่างไร เราจะหักห้ามความขลาดกลัวนั้นเสีย โดยอิริยาบถที่ความขลาดกลัวนั้นๆมาสู่เรา. พรหมณ์ ! เมื่อเราจงกรมอยู่ ความกลัวเกิดมีมา เราก็ขึ้นจงกรมแก่ความขลาดนั้น, ตลอดเวลานั้น เราไม่ยืน ไม่นั่ง ไม่นอน. เมื่อเรายืนอยู่ความกลัวเกิดมีมา เราก็ขึ้นยืนแก่ความขลาดนั้น, ตลอดเวลานั้น เราไม่จงกรม ไม่นั่ง ไม่นอน. เมื่อเรานั่งอยู่ ความกลัวเกิดมีมา เราก็ขึ้น นั่งแก่ความขลาดนั้น, ตลอดเวลานั้น เราไม่จงกรม ไม่ยืน ไม่นอน. พรหมณ์ เมื่อเรานอนอยู่ ความขลาดเกิดมีมา เราก็ขึ้นนอนแก่ความขลาดนั้น, ตลอดเวลานั้น เราไม่จงกรม ไม่ยืน ไม่นั่งเลย.